

הלכה בונייה לקיבוץ

ופגשה שם בחלוץ...

בוניה זק

אשתו של יעקב, יענקליה זק, אמא של מירהליה ז"ל, של תמר וטובה יבדלו לחיים ארוכים, של נכדים ונינים - אשה נהדרת.

אי, אי, אי בונייה - סוף סוף כאילו כבר סוף = טוב. את, שידעת צער גדול עם לכתה של מירהליה ז"ל, שהשאירה לך את ענת ואת הנכדים עם אבא עודד - את, שדאגת וגידלת וטיפלת והיית לכולם כאם ואחות וחברה - עברת את דרך הגיהנום כאן - בפרוזדור לעולם שכולו אמת - ועכשיו בודאי את תהיי מוגנת וחבוקה בגן העדן.

את שהיית מכינה את הבוטנים המתוקים האלה עם דבש, את הקצפיות, את הרוגאלאך ואת העוגיות לארוחת מנחה - ושכבר אין כאלה - את שהיית הבוניה היחידה בשם הזה בקיבוץ שחוגג שמונים.

אהבתי אותך מאד - גרה בשכנות להורים שלי, עוברת בהליכה מצד אל צד, כף רגלך הקטנה, גוף לא גבוה, מצטחקת ואמרת: "ראית את יענקליה"?

נותנת רצפט לזה ולזה, חרוצה כנמלה ועוטפת עם הצער את כל המשפחה.

כמה כח יש לך, איזה עמידה בנסיון העמיד אותך בורא עולם? אי, אי, אי בונייה, גם את אמא של בת כתה - של טובהליה, גם את ליוית אותנו - ברוך, במתינות, בסבלנות.

מאד אהבתי אותך - סוף סוף, סוף טוב - היי לשלום וכל חברותיך שם.

למעלה ידאגו לך ויקבלוך ממש באנחת רווחה.

תמה דרך היסורים, מתחילה דרך השלווה והשקט, עד אין קץ.

ממני באהבה גדולה,

שרהליה שרון